

men at der under særlige omstændigheder kan dispenseres fra dette krav, forudsat

- 1) at betalingskortsystemet alene opererer i hjemlandet og
- 2) at udstedelsen er under tilsyn af samme myndighed som den i det pågældende land, der fører tilsyn med kreditinstitutterne.

Det er sket, og derfor er det med lovforslaget sikret, at både Danmønt og andre private udbydere kan opfylde de nævnte krav. Og derfor er altså også forholdet til EU-rapporten fuldstændig i orden.

Frank Aaen (EL):

Jeg må desværre sige til erhvervsministeren – jeg går ud fra, at hun citerede fra et brev fra Nationalbanken – at det er meget tæt på citatfusk, for der står ikke, at man kan give tilladelse til andre, hvis de opfylder de betingelser, der gør dem til ganske særlige tilfælde, nemlig at f.eks. hvis en kortudsteder eksisterede, før denne her rapport blev lavet, så vil de gå med til, at der sker en godkendelse.

Det er helt tydeligt, at de europæiske centralbanker er nervøse ved at gøre det så frit, som der er lagt op til i dette lovforslag, og derfor synes jeg, at vi skal genoverveje det, og at vi skal sige, at skal det endelig være, så må det i hovedreglen være pengeinstitutter, der udsteder de her kort.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-13, ændringsforslag nr. 1 og 2, § 14, således ændret, § 15, ændringsforslag nr. 3, § 16, således ændret og § 17 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af lovforslag nr. L 41: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand. (Midlertidig opholdstilladelse til personer fra Serbien-Montenegro m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).

(Fremsat 11/10 95. Første behandling 26/10 95. Betænkning 12/3 96).

Der var stillet 8 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Lovforslag nr. L 41 indeholder fire elementer: Undervisningspligt for asylansøgebørn, aktive- ring for asylansøgere, mulighed for kommunal overtagelse af integrationsindsatsen og endelig midlertidig opholdstilladelse til folk fra Serbien-Montenegro, der har fået afslag på asyl, men som p.t. ikke kan udsendes.

Om de tre første elementer er der forholdsvis bred enighed, men det samme kan unægtelig ikke siges om forslaget om midlertidig opholdstilladelse.

Det drejer sig om en gruppe mennesker, som er kommet i klemme, en klemme, som ministeren foreslår løst ved at give dem en midlertidig opholdstilladelse i indtil 3 år. Er forholdene i Serbien-Montenegro ikke blevet normaliseret i løbet af den periode i en sådan grad, at UNHCR finder det forsvarligt, at de vender tilbage, vil de efter 3 år få en permanent opholdstilladelse.

Den betænkning, der er afgivet af Retsudvalget, er på mange måder overordentlig særpræget læsning. Et flertal bestående af Venstre, De Konservative, det yderste højre og – tro det hvem der vil – af Enhedslisten indstiller forslaget til forkastelse ved tredje behandling. Det er unægtelig en nyskabelse på flygtningeområdet, at Enhedslisten går sammen med det yderste højre.

Venstre og De Konservative skriver i deres bidrag:

»Det er en kendt sag, at indenrigsministeren alt for længe nøler med at udsende asylansøgere, der igen og igen har fået afslag på ansøgning om opholdstilladelse. Det spreder det indtryk hos asylansøgerne, at blot man søger igen og igen og nægter at lade sig udsende, ender man til sidst med at få opholdstilladelse.«

»Det er en kendt sag, at ministeren nøler alt for længe« – det er faktisk imponerende, at Venstre og De Konservative kan skrive sådan uden at rødme dybt, når man betænker, hvad sagsbehandlingstiden for asylsager er i dag i forhold til den tid, da der sad en konservativ minister.

Hertil kommer, at forslaget ikke drejer sig om folk, der trækker sagerne i langdrag eller nægter at lade sig udsende, men derimod om folk, der ikke kan tilbagesendes, heller ikke tvangsmæssigt.

Venstre og De Konservative har ofte forfægtet det standpunkt, at permanent opholdstilladelse ikke bør gives, før folk har været her i 7 år svarende til kravet til indfødsret. Jeg skal bare helt stiltfærdigt gøre opmærksom på, at skulle det ulykkelige ske, at disse mennesker ikke kan vende tilbage inden for 3 år, vil langt over halvdelen af dem til den tid have opholdt sig i Danmark i mere end 7 år.

Men hånden på hjertet: På trods af den oplagte inkonsekvens i V og K's holdning og på trods af misforståelserne i deres betækningsbidrag overrasker deres beslutning mig ikke. Jeg er unægtelig ...

Formanden:

Nu er støjniveauet kommet over det acceptable!

Dorte Bennedsen (S):

Jeg er unægtelig mere overrasket over Enhedslistens betækningsbidrag: Mindretallet kan ikke støtte lovforslaget i dets nuværende form og indstiller det til forkastelse ved tredje behandling.

Enhver i denne sal ved, at Enhedslisten helst ser, at gruppen får permanent opholdstilladelse med det samme, fordi de allerede har været her længe. Det er et synspunkt, jeg kan forstå – om end jeg ikke deler det – men derfra og så til at stemme lovforslaget ned ved tredje behandling er der unægtelig et langt stykke vej. Kan vi ikke få det hundrede procent, som vi vil, så vil vi slet ingenting. Til en sådan alt eller intet-holdning kan min fantasi ikke følge med, ikke mindst når jeg betænker, hvad konsekvenserne af den vil blive.

Med sit betækningsbidrag siger Enhedslisten til de mange serbere, som har siddet i årevis i asylcentre: Når vi ikke kan skaffe jer permanent opholdstilladelse med det samme, vil vi heller ikke medvirke til, at I får de vilkårslettelser, der ligger i en midlertidig opholdstilladelse. Enhedslisten påtager sig hermed ansvaret for, at disse mennesker skal forblive – efter at have været der i 3 år – under trænge forhold i asylcentre, at de ikke får mulighed for at uddanne sig, at de ikke får arbejdstilladelse, og at de ikke får langt mere menneskelige vilkår end dem, de har i dag. Jeg siger velbekomme til Enhedslisten!

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare bede fru Dorte Bennedsen bekræfte, at der ligger et forslag fra Enhedslisten til, hvordan problemet kan løses uden at lave lovændringer, men blot med et flertalsbetækningsbidrag. Jeg synes, fru Dorte Bennedsen skylder at forklare, hvorfor man ikke bare kan lave en aftale om det betækningsbidrag.

Derfor er det selvfølgelig ikke rigtigt, at det kun er Enhedslisten, som forhindrer, at de her folk kommer ud af asylcentre. Det er jo i præcis lige så høj grad regeringen, som ikke vil være med til at lave det betækningsbidrag, som Enhedslisten har foreslået.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Dorte Bennedsen ridsede op, hvordan partierne havde forholdt sig ved betækningsafgivelsen, og vrissede negativt »det yderste højre«. Jeg vil godt høre, hvad fru Dorte Bennedsen lægger i den negative udtalelse om det yderste højre, for jeg kunne forstå, at i relation til den betænkning, der er afgivet, er det Fremskridtspartiet, fru Dorte Bennedsen taler om. Hvordan skal det forstås, når fru Dorte Bennedsen negativt udlægger Fremskridtspartiet til at være det yderste højre? Hvad lå der i det? Det synes jeg er ret væsentligt at få at vide, inden vi går ret meget videre med det her.

Og så vil jeg sige: Den persongruppe, vi taler om her, har ikke noget asylgrundlag. De er ikke berettiget til at få ophold i Danmark. Vi har accepteret ligesom alle andre her i Folketinget, at de lige i øjeblikket ikke kan blive sendt tilbage, fordi man ikke vil tage imod dem nede i Serbien. Det er i orden, det har vi accepteret. Vi har også sagt, det er i orden, at de kan få lov til at

blive her på en tålt opholdstilladelse, indtil de kan vende tilbage igen.

Men se, det er jo så her, vandene skiller. Hvor Fremskridtspartiet har den klare holdning, at det skal være et tålt ophold, og at de skal vende tilbage, når det bliver muligt at vende tilbage, ja, så ser vi, at regeringen og regeringspartierne gør det samme, som man gjorde, for så vidt angår bosnierne: man laver et forslag om midlertidigt ophold, for så kan de fleste jo nok forstå, at det ikke er så slemt. Jo, det er! Det her kommer til at køre nøjagtig ligesom det gjorde med bosnierne. Den midlertidighed er det rene luft, og der er ikke noget i det.

Vi ved, at når vi når frem til snoren, vil regeringspartierne og regeringen gøre alt, hvad de kan, for, at disse mennesker bliver i Danmark. Regeringens holdning er, at ikke en eneste udlænding her i landet skal sendes hjem mod vedkommendes egen vilje, det skal være helt frivilligt, og derfor er det her forslag ren luft.

Dorte Bennedsen (S):

Først til hr. Tom Behnke: Der er vel ikke nogen, der vil bestride, at Enhedslisten på den ene side og Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti på den anden side repræsenterer yderpunkterne i holdningerne i flygtningepolitikken, og når jeg brugte vendingen »det yderste højre«, så var det såmænd, fordi det var hurtigere at sige det end at nævne begge partierne. Der lå ikke nogen dybsindigheder i det.

Men til hr. Søren Søndergaard vil jeg gerne sige, at han taler om Enhedslistens betænkningens bidrag. Det lyder i al sin gribende korthed:

»Et fjerde mindretal, (Enhedslistens medlem af udvalget), indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved tredje behandling. Dette mindretal kan ikke støtte lovforslaget i dets nuværende udformning.«

Så taler hr. Søren Søndergaard om ændringsforslag. Ja, vi er nogle stykker, der ret måbende har konstateret, at Enhedslisten i oktober, tror jeg, det var, eller november, bad om teknisk bistand til at udarbejde et ændringsforslag. Det blev også udarbejdet, og så har vi ikke hørt mere til det. Enhedslisten har ikke engang bekvemmet sig til at fremsætte det.

Jeg skal dog være ærlig og sige, at vi ikke ville have stemt for det, hvis Enhedslisten havde fremsat det. Vi synes faktisk, at det her er en balancegang mellem de synspunkter, der er, nemlig Enhedslistens: »Permanent opholdstilladelse med det samme« og andre partiers:

»Aldrig nogensinde permanent opholdstilladelse«. Vi synes faktisk, at det forslag, der ligger på bordet her, repræsenterer en rimelig balance.

Men jeg forstår, at når Søndergaard ikke kan få alt det, han vil have, så blæser han på, at serberne dermed overhovedet ikke får en midlertidig opholdstilladelse og dermed et ordentligt opholdsgrundlag i Danmark. Velbekomme!

Søren Søndergaard (EL):

Enten så er fru Dorte Bennedsen ualmindelig kynisk, eller også er hun ubegavet. Jeg vil godt tillade mig at læse op fra et brev, Enhedslisten sendte til bl.a. fru Dorte Bennedsen og også til Fru Elisabeth Arnold og Centrum-Demokraterne den 23. januar 1996, altså for flere måneder siden. I dette brev er der bl.a. følgende afsnit, som jeg vil citere:

»Af principielle grunde er vi ikke glade for L 41, fordi det udvander asylbegrebet, men vi er alligevel villige til at stemme for, hvis vi kan få løst den knast, som går på fristberegningstidspunktet for den midlertidige opholdstilladelse til de asylsøgere, som er afvist, men som ikke kan hjemsendes på grund af udsendelseshindringer.«

Og så bad vi om et svar fra fru Dorte Bennedsen og fra fru Elisabeth Arnold. Problemet er, at der ikke er kommet noget svar. Man har simpelt hen undladt at svare.

Fru Dorte Bennedsen tillader sig den frækhed at stille sig op her og sige: Vi har jo ikke hørt noget fra Enhedslisten. Brevet er her, fru Dorte Bennedsen, og fru Dorte Bennedsen har fået det ikke mindre end to gange, første gang sendt og anden gang direkte personligt i hånden.

Så hvad er det, vi har et udtryk for her? Vi har et udtryk for gammelsocialdemokratisk betonsørhedsvanvid. Man troede simpelt hen, at bare ved at tie stille kunne man tvinge os til at stemme for. Og vi meddelte ganske enkelt: Vi stemmer ikke for det forslag i dets nuværende udformning.

Vi er i øvrigt meget villige til at diskutere også mellem anden og tredje behandling – det kan vi passende gøre i udvalget på basis af de forslag, vi har lagt frem – og så håber vi, at fru Dorte Bennedsen vil møde op, når vi anmoder om at diskutere sagerne.

Dorte Bennedsen (S):

Nu vil jeg medgive hr. Søren Søndergaard, at der er helt usandsynlig megen støj i salen, men jeg mener faktisk ikke, jeg sagde, at jeg ikke

havde hørt fra Enhedslisten. Jeg sagde, at Enhedslisten ikke har stillet ændringsforslag, på trods af at de har fået teknisk bistand til at udarbejde et ændringsforslag. Og det er i hvert fald korrekt; der er ikke stillet noget ændringsforslag af Enhedslisten.

Enhedslisten kan altså ikke støtte lovforslaget i denne her form af nogle principielle grunde. Jeg sagde i min ordførertale, at det kan jeg forstå. Jeg er ikke enig, men jeg kan forstå synspunktet.

Men jeg har altså faktisk i denne sag meget mere respekt for SF, som i sin udtalelse skriver, at mindretallet:

»... finder, at lovforslagets bestemmelse om et nyt opholdsgrundlag er en nødløsning på en håbløs situation for de mange mennesker, som ikke har opnået asyl. Det er mindretallets grundopfattelse, at mennesker, der afviser at deltage i en internationalt fordømt krig, skal have asyl. Mindretallet støtter imidlertid denne bestemmelse, fordi det giver de mennesker, som nu ikke har et opholdsgrundlag i Danmark, en mulighed for at få en tilværelse uden for asylcentre.«

Det er en anderledes nuanceret holdning frem for den alt eller intet-holdning, Enhedslisten har givet udtryk for.

SF synes jo heller ikke – men det kan de selv redegøre for – at det her er lykken, men det giver nogle vilkårsforbedringer for de mennesker, som er kommet i klemme i denne ulykkelige situation, og derfor har SF sagt ja til det.

Enhedslisten ønsker øjensynlig ikke at give de vilkårsforbedringer, hvis de ikke kan få alt, hvad de beder om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige, at jeg er virkelig skuffet over, at et så kompetent og politisk veltrænet folketingsmedlem som hr. Søren Søndergaard kan komme med så dårlig en undskyldning.

Hr. Søren Søndergaard ved jo udmærket godt, at det officielle dokument, det, som omverdenen har adgang til, er betænkningen. Det er dér, de serbiske desertører kan se, hvorfor de ikke kan få midlertidig opholdstilladelse. Men der står ingenting til oplysning for offentligheden om, hvorfor Enhedslisten ikke vil støtte dette forslag, intet. Den private korrespondance, hr. Søren Søndergaard henviser til her, kan ikke bruges til noget som helst, for den står ingen steder.

Hvis Enhedslistens repræsentant havde brugt sit normale politiske hånddelag her, så havde han skrevet et uddybende betænkningssbidrag, eller han havde stillet et ændringsforslag, som så var kommet til behandling og afstemning her i Folketingssalen.

Som det er nu, er den, der er interesseret i sagens gang, fuldstændig lad i stikken. Man kan ikke se, hvorfor Enhedslisten stemmer imod. Man kan bare se, at de gør fælles sag med højrefløjen i Folketinget. Det synes jeg er beklageligt, og det synes jeg også omverdenen skal være opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Lovforslaget handler bl.a. om de mennesker, der har søgt asyl, fordi de ikke ønskede at deltage i en internationalt fordømt krig, og mange af dem har fået afslag. SF er utilfreds med disse afslag. Vi havde gerne set, at de havde fået tilkendt asyl, altså med andre ord at vores udlændingelov generelt gav tilladelse til asyl, når det drejer sig om desertører fra internationalt fordømte krige.

Der var nogle år efteråret, der fik asyl, og de har fået opholdstilladelse af midlertidig karakter. Enhedslisten ønsker nu at vælge denne gruppe ud, som har fået afslag, og give denne gruppe en specialplacering, således at de skal have opholdstilladelse med en kortere tidsfrist end den anden gruppe, der fik asyl. Det forstår jeg ikke.

Men det, jeg forstår, er, at der er en gruppe, som nu har siddet inaktive i flygtningecentre i alt for mange år.

Det, jeg hører, er, at de ansatte i flygtningecentrene ikke længere fagligt kan forsvare at se på, at disse mennesker bryder sammen psykisk, hvis de ikke snart får mulighed for at komme ud.

Det, jeg kan læse – jeg har fået brev fra nogle af de mennesker, det drejer sig om – er, at de medgiver, at § 9.2.6 var en illusion, »... og det var heller ikke vores redning, men blot en mulighed for at give os nyt håb, dage uden hovedpine, søvn og måske en start på et liv, mens vi venter på vores land.«

Det, jeg ved, er, at hvis dette lovforslag ikke vedtages, så overgår disse mennesker i princip til politiets varetægt. Det bliver nu politiets opgave at afprøve mulighederne for at sende disse mennesker hjem over grænsen.

De bemærkninger, vi gjorde en hel del ud af, da lovforslaget var til forbehandling inden fremsættelsen, falder væk. Det handler om krav om amnesti, før disse mennesker skal sendes hjem. Det handler om krav om positive vurderinger fra internationale organisationer. At få genoptaget sin sag er, så vidt jeg ved, vanskeligt, hvis man står foran en tvangsmæssig udsendelse.

Det korte af det lange er, at jeg synes, Enhedslisten har for høj cigarføring i denne her sag, ikke fordi jeg er uenig i det langsigtede mål, nemlig at desertører i internationalt fordømte krige skal have asyl, men fordi jeg er bange for konsekvenserne for de mennesker, der nu skal sidde og rådne op i asylcentre på grund af Enhedslistens holdning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, det er forkert, at det bliver udlagt her af SF's ordfører, som om det, at man kun giver midlertidig opholdstilladelse, betyder, at de skal sendes hjem på et tidspunkt, hvor det ikke er rimeligt, at de bliver sendt hjem. Det er ikke korrekt, og det er manipulation med virkeligheden.

Vi er alle enige om, at de ikke skal tvinges til at vende hjem, så længe det ikke er muligt. Vi er alle enige om, at den dag, hvor de får mulighed for at vende tilbage, da skal de tilbage.

Men vandene skiller ved, at flertallet her i Folketinget ønsker, at disse mennesker skal blive her resten af deres liv, og at de kun skal vende tilbage, hvis de selv har lyst til det. Det er forkert at fremstille det, som om en midlertidig opholdstilladelse betyder, at de bliver sendt hjem mod deres vilje og før det kan lade sig gøre.

Det er ikke tilfældet, og derfor er teksten forkert udlagt. En midlertidig opholdstilladelse giver nøjagtig lige så stor beskyttelse mod, at de kan blive sendt ud af landet, før der er ordnede forhold i deres hjemland, som en permanent opholdstilladelse. Forskellen er bare, at så længe den er midlertidig, er det os, der bestemmer, hvornår de skal tilbage, men når den først bliver permanent, er det dem selv, der bestemmer det, og så har vi ingen indflydelse på det. Det er her, forskellen ligger, og jeg synes, det ville være rimeligt, hvis SF's ordfører ville forholde sig til den forskel i stedet for at udlægge teksten helt forkert.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg ser nu mulighed for et forlig. Hr. Tom Behnke går tilsyneladende ind for, at disse mennesker skal have mulighed for midlertidig opholdstilladelse, og hr. Tom Behnke går tilsyneladende ind for, at disse mennesker skal ud fra flygtningecentrene, og det er også det, lovforslaget handler om.

Hvis dette lovforslag ikke bliver vedtaget, bliver disse mennesker tvunget hjem, lige så snart grænserne bliver åbnet. Den anden mulighed er, at de kan komme ud fra centrene, få mulighed for at få en bopæl og få mulighed for selv at tjene til livets ophold, men den mulighed forskertses, hvis dette lovforslag ikke bliver vedtaget. De mennesker sidder på nuværende tidspunkt i centrene, og det eneste, de må, er at gøre rent. De må intet andet, og jeg vil have sikkerhed for, at de kan komme ud af centrene.

Det, hr. Søren Søndergaard vil, er, at han vil have mulighed for, at varig opholdstilladelse skal kunne gives fra et tidligere tidspunkt, og deri er jeg enig. Man jeg tager det små sammen med det store, og hvis hr. Tom Behnke synes, de skal have midlertidig opholdstilladelse, synes jeg, hr. Tom Behnke skulle stemme for lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

L 41 har haft en lang og trist forhistorie og en lang og vanskelig gang gennem Retsudvalget. I lang, lang tid diskuterede forskellige grupper her i Folketingssalen og rundt omkring ude omkring i Danmark, hvad vi skulle gøre ved den gruppe af militærnægtere og desertører, som ikke umiddelbart var berettiget til asyl i Danmark.

Debatten gik så vidt, at indenrigsministeren på et tidspunkt sagde, at hun havde fået mange forslag, og at det, der prægede hele debatten, var: Gør noget, gør et eller andet! Gør et eller andet! Det, regeringen så gjorde for snart længe siden, var bl.a. at fremsætte lovforslag om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, og det er det forslag, vi har til anden behandling her.

Ved førstebehandlingen havde Fremskridtspartiet naturligvis ikke nogen slinger i valsen i denne sag. Men jeg vil gerne sige til Venstre og De Konservative og især til Venstre, at det er beklageligt at se et forslag om midlertidig opholdstilladelse til en ganske bestemt gruppe personer blive jordet af politikere, hvis partifæl-

ler har skrevet under på appeller om det stik modsatte. Fru Hanne Severinsen og hr. Bertel Haarder er medlemmer af Kosovokomiteen, og i august 1995 appellerede de i fællesskab med andre medlemmer af komiteen om, at man skred til lovgivning og gav de serbiske militærnægtere midlertidig opholdstilladelse. Men ikke desto mindre stemmer Venstres gruppe imod dette forslag.

Jeg synes, det er beklageligt, at der ikke er ensartethed i opfattelsen i Venstres gruppe; men jeg kan se, at fru Hanne Severinsen er til stede, og jeg regner med, at hun stemmer for forslaget. Ellers må vi sige, at der er føjet endnu en sten til de mange dobbeltstandarder, de har i det parti.

Vi havde regnet med, at Enhedslisten ligesom vi andre var med på at finde en løsning for disse personer, men vi gjorde altså regning uden vært. Jeg har tidligere sagt til hr. Søren Søndergaard, at jeg synes, det er beklageligt, at Enhedslisten end ikke har bekymret sig om at skrive et ændringsforslag til lovforslaget, så offentligheden i det mindste kunne se, hvad det er, Enhedslisten vil, og hvad der er Enhedslistens begrundelse for ikke at støtte nærværende forslag.

Fra radikal side kan vi kun sige, at vi håber, det sidste ord ikke er sagt i denne sag. Vi håber stadig, der kan opnås en eller form for forståelse, så de ulykkelige mennesker, som ikke kan sendes tilbage lige nu og heller ikke kan blive her i landet, i det mindste kan få en smule indhold i den tid, de skal være i Danmark, inden der bliver fredeligt nok til, at de kan komme hjem igen.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Uden i øvrigt at gå ind i denne diskussion vil jeg bare sige, at hovedformålet med oprettelsen af komiteen faktisk var noget helt andet, nemlig at få skaffet den fred, som kunne gøre det muligt for de mennesker at komme tilbage til Bosnien. Det er nemlig på den måde, Bosnien kan overleve som stat, netop ved at de mennesker får mulighed for at komme tilbage og være med til at genopbygge deres land.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Formålet med en sådan støttekomité kan vi alle sammen være enige om, og vi ønsker jo alle sammen at være med til at genskabe fredelige tilstande i det tidligere Jugoslavien, så folk kan

vende tilbage til sikre og trygge forhold i værdighed og orden. Det ønsker vi alle sammen.

Men når man er med i en sådan komité og bruger sit folketingsmandat til at give komiteen pondus, må man også stå ved det, man skriver i sine udtalelser, og der står i den appel, at man opfordrer regering og Folketing til at vedtage midlertidig opholdstilladelse til serbiske militærnægtere. Det har både fru Hanne Severinsen og hr. Bertel Haarder skrevet under på.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Anne Baastrup spurgte, om der måske endda kunne blive indgået et kompromis her, og det vil jeg lade være op til SF og regeringspartierne.

Fru Anne Baastrup efterlyste en tilkendegivelse fra Fremskridtspartiet om, at vi ville være med til at give midlertidig opholdstilladelse. Ja, det vil vi gerne. Vi har netop stillet ændringsforslag om, at disse mennesker skal have midlertidig opholdstilladelse, men forskellen er, at vi har sagt, at de skal have det indtil videre – altså indtil de kan sendes hjem igen – hvorimod regeringspartierne opererer med en tidsbegrænsning, og derefter får de pågældende permanent opholdstilladelse. Det er forskellen.

Men vi er indstillet på, at disse mennesker skal have midlertidig opholdstilladelse, og jeg regner med – sådan forstod jeg det, der blev sagt under førstebehandlingen, og det, der står i betænkningsbidraget – at det også er Venstres og De Konservatives holdning, og dermed begynder vi meget stærkt at nærme os et flertal. Vi har faktisk et flertal, hvis Venstre, De Konservative og SF støtter de ændringsforslag, jeg har stillet på vegne af Fremskridtspartiet, for så får de pågældende mennesker midlertidig opholdstilladelse, og det vil jeg se frem til. Så fru Anne Baastrups opfordring til et kompromis er hermed modtaget, men bolden ligger hos SF.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Tom Behnke: I hvor lang en periode mener Fremskridtspartiet, at folk skal have midlertidig opholdstilladelse? Skal det være 4 år, skal det være 7 år, skal det være 10 år, skal det være 15 år? Grunden til, at jeg spørger, er, at hvis det forslag, der ligger på bordet i dag, skulle blive vedtaget – hvad der ikke er meget der tyder på nu – er det korrekt, at denne gruppe mennesker vil få permanent opholdstilladel-

se, såfremt de ikke kan blive hjemsendt inden 3 år, og til den tid har langt den overvejende del af dem været her i 6-7 år og opefter. Nogle vil have været her helt op til 9 år på det tidspunkt.

Jeg kan se, hr. Tom Behnke rynker panden, men jeg har faktisk statistikken liggende derne- de, og han er velkommen til at se den bagefter. De har allerede været her i meget, meget lang tid, og lovforslaget lægger 3 år oveni, så de vil have været her i 6-7 år og opefter om 3 år. Og hvor lang tid ønsker Fremskridtspartiet, at den midlertidige periode skal være, hvor det stadig er os, der bestemmer? Det må være rart at have en tilværelse, hvor andre bestemmer, at nu skal man pludselig efter 8-10 år flytte til et helt andet sted i verden.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet har ved hver eneste debat, vi har haft om dette emne, og hvor fru Dorte Bennedsen har været til stede, klart og tydeligt sagt, hvad der er vores politik: Vi ønsker, at de mennesker, der kommer her til landet og søger om at få asyl, får en midlertidig opholdstilladelse, hvis de er berettiget til det, og at midlertidighe- den skal være lige til det tidspunkt, hvor de kan vende tilbage til deres hjemland eller søger om og får dansk statsborgerskab. I det øjeblik de har søgt om og fået dansk statsborgerskab, er de danske på lige fod med os andre, og så kan de jo blive her i landet, så længe de har lyst. Svaret er altså: Midlertidig opholdstilladelse indtil de kan søge og får dansk statsborgerskab.

Det er i øvrigt det, vi ønsker bredt på hele flygtningeområdet, men her har vi taget en sær- lig kategori ind, nemlig mennesker, som i virke- ligheden ikke er berettiget til at få asyl her i lan- det, men hvor vi har forståelse for, at der er nogle udsendelsesproblemer. Og så har vi for denne ene gangs skyld sagt: Lad os lave det på samme måde her. Det er i hvert fald bedre end det forslag, regeringen har fremsat.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det er altid karakteristisk, når en ordfører begynder at sige, at jeg og mit parti har sagt sådan og sådan, når vi har diskuteret disse ting, og sådan og sådan er vores politik. Det er nem- lig en måde at krybe uden om det konkrete pro- blem på.

Vi har vist alle – jeg ved ikke, om jeg må sige til ulidelighed – hørt Fremskridtspartiets politik

fremført fra denne talerstol. Men her står vi i en konkret situation med nogle konkrete menne- sker, og så skal midlertidigheden øjensynlig være ubegrænset. Hr. Tom Behnke siger, at den skal være, indtil de kan søge dansk statsborger- skab. Jeg tror, det ville være noget af en nyska- belse i vores statsborgerskabslovgivning, at mennesker på midlertidig opholdstilladelse søgte om statsborgerskab her i landet. Hvis jeg ikke er meget galt afmarcheret, forudsætter det fast ophold her i landet, så den går ikke, må jeg sige til hr. Behnke. Fremskridtspartiet bliver nødt til at tage stilling og melde klart ud, at man synes, de skal have lov at være her på midler- tidig opholdstilladelse, til de dør, så de danske myndigheder kan stritte dem ud, når de vil, hvad enten det er efter 15 år eller efter 20 år. Sig det dog eller erkend, at her er et problem, som faktisk bliver løst på en rimelig fornuftig måde med det forslag, der er til behandling i dag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Da Fremskridtspartiet nu har bragt spørgsmålet om dansk statsborgerskab ind i debatten, vil jeg sige til Enhedslistens hr. Søren Søndergaard, at det logiske ville være, at hr. Søren Søndergaard støttede Fremskridtspartiets ændringsforslag om, at der bliver givet midlertidig opholdstillade- lse i et eller andet antal år.

De mennesker, der sidder i lejrene nu, har ingen mulighed for at komme ud og lære dansk, de har ingen mulighed for at stifte bekendtskab med det danske samfund, og de vil derfor ikke kunne opnå dansk statsborgerskab, selv efter nok så lang tids ophold i en flygtningelejr. Det er jo ikke dér, man bliver integreret, det er jo ikke dér, man får kendskab til danske forhold og dermed opnår de kundskaber, der skal til for at få dansk statsborgerskab.

Men det, hr. Søren Søndergaard gør på Enhedslistens vegne, er lige præcis at stille de mennesker i den dårligst tænkelige situation af alle, nemlig konstant uvished og ørkesløshed i centrene uden mulighed for hverken at komme tilbage til deres eget land eller blive integreret bare nogenlunde fåleligt i det værtsland, de i øjeblikket opholder sig i. Det er en meget ringe situation at sætte dem i, og jeg synes ikke, Enhedslisten kan være det bekendt.

Søren Søndergaard (EL):

Der er tre grunde til, at Enhedslisten er imod lovforslaget, som det foreligger, og den første

grund er, at det repræsenterer en udvanding af dansk asyllovgivning.

Hvorfor er vi kommet i den situation, at de pågældende mennesker ikke allerede har fået asyl? Jo, forklaringen er, at man ikke anerkender, at desertører skal have asylstatus, men ikke nok med det, for så kunne man jo bare sende dem hjem. Problemet er, at man heller ikke kan sende dem hjem, så de er de facto statsløse efter vores opfattelse, og folk, der de facto er statsløse – dvs. udelukket fra deres land af politiske grunde – har krav på asyl, de har ikke bare krav på midlertidigt ophold. Det er den første grund til, at vi er utilfredse, for der sker en udhuling af dansk asyllovgivning.

Den anden grund til, at vi er utilfredse, er, at man stiller folk, der flygter fra den samme krig, forskelligt. Man giver én behandling til dem, der kommer fra den bosniske side, og man giver en anden behandling til dem, der kommer fra den serbiske side. De fra den bosniske side får en lidt bedre behandling, og de fra den serbiske side får en meget dårligere behandling, og det er jo ikke noget, jeg har fundet på. Jeg vil godt citere et læserbrev i B.T., som er underskrevet af en række flygtninge fra Kosovo, Vojvodina, Sanjak, Montenegro og Serbien. Dette brev er også sendt til Retsudvalget og dermed til de ordførere, der diskuterer her i dag, og man skriver i brevet:

»Vi beder om at få lov til at søge bolig, arbejde og uddannelse. Vi beder om at få lov til at fungere og bidrage til samfundet som frie borgere. Vi beder om at kunne fortælle vores børn, hvor de skal tilbringe deres nærmeste fremtid. Vi beder om, at uvisheden bliver bragt til ophør nu. Vi kræver ikke særrettigheder. Vi beder blot om at få samme behandling som de bosniske flygtninge.«

Problemet er, at af en eller anden uransagelig årsag vil regeringspartierne ikke give disse serbere samme behandling, som man givet de bosniske flygtninge, inklusive de bosniske flygtninge, som har fået afslag på asyl.

Den tredje grund til, at vi er imod forslaget, er, at det indebærer 8 års midlertidighed. Jeg ved ikke, om Folketinget kan huske, hvor mange gange vi gennem de forløbne 2 år her i dette Ting har diskuteret forslag fra Venstre og fra De Konservative om 7 års midlertidighed. Hver gang har vi haft en forargt fru Dorte Bennedsen, en forargt fru Elisabeth Arnold og en forargt indenrigsminister, som alle sammen med mægtig god grund er gået op på denne talerstol

og har sagt, at det er uanstændigt at lade folk vente på midlertidige vilkår i 7 år. Men hvad er konsekvensen af det forslag, vi behandler her i dag? Jo, det er 8 års midlertidigt ophold, altså værre end alt det, Venstre og De Konservative nogen sinde har foreslået. Det er kendsgerningerne.

Fru Dorte Bennedsen siger, at Enhedslisten kræver ultimativt: Alt eller intet! Det er jo det rene vrøvl. Enhedslisten har sagt, at vi er villige til at se bort fra vores principielle betænkeligheder ved forslaget, hvis vi kan sætte os ned og diskutere, hvor lang tid disse mennesker skal være midlertidigt i Danmark. Vi vil bare ikke acceptere 8 års midlertidighed, og vi har forstået, at regeringspartierne – i hvert fald ved tidligere lejligheder – har sagt, at de heller ikke vil acceptere 8 års midlertidighed. Men det har regeringen ikke ønsket at diskutere, det har ordførerne ikke ønsket at diskutere, og så hænger man sig i alle mulige mærkelige detaljer.

Fru Elisabeth Arnold synes, det er vældig synd for de serbiske flygtninge, at de ikke kan læse i det betænkingsbidrag, der bliver uddelt her i Folketinget, hvad Enhedslisten mener. Jeg vil sige, at det er ikke via lovforslag i Folketinget, vi henvender os til de serbiske flygtninge her i landet. Vi har f.eks. en artikel i dag i Politiken, vi har haft indlæg i Information, og vi har haft indlæg i Kristeligt Dagblad. Vi har haft indlæg i en lang række aviser, hvor vi har forklaret, hvad der stod på spil i denne sag, hvor vi har gjort opmærksom på, hvad vores holdning er, og så kan man jo stille spørgsmålet: Hvad har f.eks. fru Elisabeth Arnold svaret på de indlæg, vi har bragt? Hvad har hendes bidrag til diskussionen været?

Så vil jeg til sidst sige til fru Anne Baastrup, at der er forskel mellem SF og Enhedslisten. Der er forskel på, hvordan vi reagerer, når vi bliver stillet over for revolverpolitik, altså når folk kommer til os og siger: Det her skal I acceptere! Der er en masse dårlige ting i det, men I skal acceptere det, fordi der også er gode ting. Så siger vi: Nix, nix, nix, sådan forhandler vi ikke! Vi vil ikke være med til at skabe forringelser for fremtidens flygtninge bare for at opnå en forbedring for de flygtninge, der er i landet her og nu. Vi nægter at lade os bruge i det spil, vi nægter at give efter for de socialdemokratiske stokkemetoder. SF har en anden holdning, og jeg vil ikke engang kritisere den. SF har den holdning, at de sætter de flygtninge, som er i en dybt

ulykkelig situation, højest, og jeg synes, det er flot af SF.

Men jeg synes bare, at SF måske også skulle have en lille smule respekt for den holdning, vi har, i stedet for at forfalde til platheder som f.eks., at det er vores ansvar, at serbiske flygtninge ikke kommer ud af flygtningelejrene. Lad mig sige det på en anden måde: Regeringspartierne, SF og Enhedslisten kan den dag i morgen fremsætte et forslag her i Folketinget om, at de folk får mulighed for at søge arbejde og får mulighed for at komme ud af lejrene, når ministeren nu ikke vil benytte de paragraffer, der giver mulighed for det. Det kan vi gøre den dag i morgen, og hvis regeringspartierne ikke kan finde ud af at fremsætte det forslag, vil vi gøre det, og så kan vi jo se, hvordan regeringspartierne forholder sig til det.

På trods af at vi har sagt det her i et halvt år, og på trods af at vi har sendt personlige breve til en række ordførere for at henlede opmærksomheden på, at vi havde et alvorligt problem, forstår jeg, at det ikke rigtig er gået op for de pågældende ordførere, at her er altså et eller andet, vi er nødt til at kigge på – medmindre man da ønsker, det hele skal strande. Derfor er vores holdning: Fint, lad os få sagen tilbage til Retsudvalget, lad os tage den diskussion, og lad os så én gang for alle få afklaret, at det ikke er Enhedslisten, som forhindrer, at de pågældende kommer ud af asylcentre. Det eneste, der kan forhindre det, er, hvis regeringen vil benytte lejligheden til en generel forringelse af dansk asyllovgivning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg synes faktisk, denne debat er ved at blive ganske principiel.

På et tidspunkt lå der ovre på indenrigsministerens skrivebord et forslag om en generel bestemmelse, der ikke blot vedrørte mennesker fra Restjugoslavien, og som skulle give mulighed for, at når folk ikke kunne sendes ud, kunne de komme ud af flygtningecentrene. Mig bekendt blev det forslag netop taget af bordet, fordi det var generelt, og fordi vi ikke skulle undergrave udlændingeloven som sådan, og det, der ligger på bordet nu, er et lovforslag, der retter sig mod de mennesker, som fik afslag.

Vi havde en frygtelig hurlumhej med, at Udenrigsministeriet skulle begynde at komme med nogle rigtige oplysninger. Vi havde en frygtelig hurlumhej hele sidste sommer, hvor vi

hele tiden var i tvivl om, hvorvidt Udenrigsministeriet egentlig vidste, hvad det havde mellem hænderne. Det korte af det lange var, at Udlændingestyrelsen gik i gang med at behandle sagerne, og det vrimlede med afslag. Men Flygtningenævnet har rent faktisk givet asyl til en række mennesker, og jeg mener, man med rette kan sammenligne dem med de mennesker, der fik afslag. De er omfattet af en tidsbegrænset periode på 3 år, de har fået midlertidig opholdstilladelse, og jeg er enig med hr. Søren Søndergaard i, at de burde have fået asyl med tilbagevirkende kraft.

Men sagen er den, at de mennesker, man logisk burde sammenligne dem med, har fået asyl på baggrund af de samme oplevelser som de mennesker, der fik afslag. Det handler om, hvorvidt deres papirer var rigtige, eller hvad ved jeg. Der er formentlig nogle konkrete begrundelser for, at nogle mennesker får afslag, og andre mennesker får asyl.

Min hovedindvending mod hr. Søren Søndergaard er, at ud over, at disse mennesker har brug for at komme ud af asylcentre og få et ordentlig liv, er der også problemer, hvis man ønsker at få genoptaget asylsagen. Der er konkrete problemer med Kosovoalbannere og muligheden for at vende tilbage i værdighed og for overhovedet at få et liv. Muligheden for at få genoptaget en sag er stort set ikke til stede, hvis grænserne pludselig åbnes. Det ved hr. Søren Søndergaard godt, og det er et af de store problemer, som jeg slet ikke kan forstå hr. Søren Søndergaard ikke bider mærke i. Vi brugte meget lang tid på at tale om bemærkningerne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når man laver lovgivning, som vi gør her i Folketinget, består arbejdet i at skrive betænkningens bidrag, lytte til deputationer og læse bilag og alt muligt i udvalgene. Det består altså ikke i at skrive læserbreve til Politiken og B.T., selv om det er udmærket, at hr. Søren Søndergaard har været meget aktiv i den offentlige debat.

Hr. Søren Søndergaard spørger, hvad vi andre overhovedet har bidraget med. Vi har bl.a. bidraget ved at være aktive her på Folketingets talerstol. Det er herfra, man får at høre, hvad partierne mener, og det er ved at læse i betænkningerne, man får at vide, hvad partierne mener. Men ved at læse betænkningen til L 41 får man ikke noget som helst at vide om, hvad Enhedslisten mener. Kommende generationer

skal jo gerne kunne læse, hvad der var grunden til, at det gik, som det gjorde med de serbiske militærnægtere, men de vil ikke få nogen forklaring på, hvorfor Enhedslisten ikke støttede regeringens forslag.

En sætning i det brev fra de serbiske militærnægtere i lejrene, som hr. Søren Søndergaard læste op, lød, at man bad om, at uvisheden bliver bragt til ophør nu. Det skrev jeg ned, efter at hr. Søren Søndergaard havde læst det højt her fra talerstolen. Men fordi hr. Søren Søndergaard ikke støtter L 41, bliver uvisheden helt sikkert permanent. Der vil ikke engang være noget som helst håb tilbage om, at man efter 3 år kan få permanent opholdstilladelse i Danmark. Der vil ikke være nogen forventning om, at man kan komme uden for centrene og få en eller anden mening med livet i de 3 år, der går, inden man måske kan få permanent opholdstilladelse. Uvisheden bliver strakt ud til præcis det, som f.eks. Fremskridtspartiet altid har ønsket, nemlig at den skal bestå indtil tidernes ende.

Det er det, Enhedslisten medvirker til nu, og jeg synes, det er beklageligt. Men jeg synes også, det ville være fint, hvis vi fik forslaget tilbage til udvalget og diskuterede videre. Hvis der er bare den mindste smule håb om, at Enhedslisten er til at rokke, skal vi da gribe det halmstrå og få sagen bragt ud af det dødvande, den er i i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var uægtelig en tynd argumentation for at forsvare Enhedslistens nej til dette forslag ved tredjebehandlingen, hr. Søren Søndergaard præsterede heroppefra. Han sagde, at det ville medføre en forringelse af forholdene for fremtidens flygtninge, og det ville Enhedslisten ikke være med til – jeg kan se, han nikker, så jeg har citeret korrekt.

Men dermed antyder eller forsøger hr. Søren Søndergaard at antyde, at der skulle være tale om en generel regel, der skulle gælde for alle kommende flygtninge, og hr. Søren Søndergaard ved lige så godt som vi andre, at det er noget vrøvl. Det drejer sig om en gruppe mennesker, der har søgt asyl og har fået afslag ved første instans, altså Flygtningenævnet. De har altså ikke fået opholdstilladelse som flygtninge her i landet, og dem vil vi så hjælpe og give nogle anstændige vilkår, fordi de ikke kan vende tilbage for øjeblikket. Der er ikke – og det ved hr. Søren Søndergaard udmærket godt – tale om

en forringelse af de generelle flygtninge- og asylregler. Der er tale om forbedringer af vilkårene for en gruppe af mennesker, der opholder sig her i landet, og som vi kan gøre tilværelsen betydelig nemmere og bedre for ved at give denne tilladelse.

Men jeg forstår godt, at hr. Søren Søndergaard gerne vil dreje det over til en diskussion om, hvorvidt vi forringer de generelle regler og hellere vil drøfte noget andet end den kendsgerning, at hr. Søren Søndergaards og Enhedslistens holdning er medvirkende til og en udløsende faktor for, at dette lovforslag ikke kan blive vedtaget, og at de serbere, der befinder sig her i landet, derfor fortsat skal blive i asylcentre. Jeg kan godt forstå, at hr. Søren Søndergaard ikke synes, det er så morsomt at drøfte den sag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Fru Dorte Bennedsen prøvede at fremstille det, som om der er tale om en særlig gruppe, men lad os lige et øjeblik prøve at se på, hvad der kendetegner den særlige gruppe.

Det, der kendetegner den særlige gruppe, er, at den er de facto statsløs, dvs. at den kommer fra et land, hvis regering af den ene eller anden grund ikke vil tillade de mennesker at komme tilbage. Er det noget særligt for serberne? Hvad med afghanerne f.eks., eller hvad med en lang række andre grupper, som er i præcis samme situation og er gjort de facto statsløse af deres regering? Det er da klart, at det vil få nogle konsekvenser, alt efter hvad vi vedtager, for alt andet vil da være besynderligt.

Fru Elisabeth Arnold citerede det, jeg også citerede, nemlig ønsket om, at usikkerheden bliver bragt til ophør nu, og jeg kan forstå, vi er enige om, at usikkerheden ikke bliver bragt til ophør. Men fru Elisabeth Arnold mener, at efter at den har varet i 5 år, skal den vare 3 år mere, og derfor stiller jeg spørgsmålet: Hvorfor skal den usikkerhed vare 3 år mere? Når den nu har varet i 5 år, er det så ikke nok? Hvorfor skal usikkerheden op på 8 år? Jeg synes, fru Elisabeth Arnold og i øvrigt også de andre ordførere, der forsvare det, skal give os en forklaring: Hvorfor kan disse mennesker ikke få sikkerhed i deres tilværelse nu? Hvorfor kan de ikke få mulighed for f.eks. at fremtælle deres børn, hvor de skal gå i skole for fremtiden? Hvorfor kan de ikke det? Er det på grund af Enhedslisten? Nej, det er på grund af det lovforslag, som foreligger her.

Men hvordan kommer vi ud af den situation? Enhedslisten havde, som jeg har refereret, en lang række punkter, hvor vi var uenige i forslaget, men vi har fra starten sagt, at kan vi finde en løsning på det ene spørgsmål, der handler om at forhindre, at de skal sidde i 8 år i usikkerhed, er vi villige til et kompromis. Den kompromisvilje er en fremstrakt hånd, og så må udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling vise, om regeringen er villig til at tage imod den.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Så vidt jeg kan høre, er alle, der har udtalt sig om denne sag i dag, enige om, at det er urimeligt og uanstændigt, at de mennesker, lovforslaget omhandler, altså serberne, skal fortsætte med at sidde i en flygtningelejr. Det synspunkt er Det Konservative Folkeparti og jeg selv også enige i, og det har vi sagt tidligere.

Men når vi kan konstatere, at alle er enige i, at de ikke burde sidde i lejrene, vil jeg godt sige, at hvis de skal blive siddende i lejrene, er det altså ikke hverken Enhedslistens eller Fremskridtspartiets eller Det Konservative Folkepartis ansvar, men regeringens ansvar. Regeringen har jo haft muligheder nok for at lave en lov, som giver mulighed for, at disse mennesker kommer ud af lejrene. Man kan følge den model, hr. Søren Søndergaard har anbefalet, man kan følge den model, Det Konservative Folkeparti har anbefalet, eller man kan følge den model, hr. Tom Behnke har anbefalet. Men sagen er, at regeringen har lagt sig fast på ét og kun ét forslag og ikke vil rokke sig, hverken til højre eller til venstre.

Jeg vil godt slutte med at slå fast: Vi ønsker, at de mennesker skal kunne komme ud af lejrene, men vi ønsker også at fastholde, at den dag, det er muligt for dem at vende tilbage til Serbien, skal de tilbage til Serbien.

Så flertallet er let at finde, hvis det er det, man vil, og det er så op til regeringspartierne. Det er altså regeringspartierne, der har ansvaret, hvis flygtningene ikke kommer ud af lejrene.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Debatten afslører jo med ret stor klarhed, at det er en rimelig god idé at sende forslaget tilbage til fornyet udvalgsbehandling.

Derfor vil jeg indskrænke mig til en eneste bemærkning, og det er til hr. Søren Søndergaard, som flere gange under debatten og i

øvrigt også gentagne gange i den offentlige debat, der har været om forløbet, har sagt: Det, som vi først og fremmest er harmfulde over, er, at disse mennesker ikke har fået asyl.

Det er også blevet gentaget her i dag, og så er jeg nødt til at minde om, at det danske asylsystem bygger på, at der er nogle uafhængige myndigheder, som efter meget grundig behandling, og efter at to instanser har været inde i billedet, tager stilling til, om der er grund til at give asyl eller ej, og derfor er den bebrejdelse, som man retter mod regeringen, fordi der ikke er givet asyl i disse tilfælde, principielt forkert, medmindre det er sådan, at man ønsker, at det skal være en politisk beslutning at give asyl.

Og så vil jeg minde hr. Søren Søndergaard om, at det også er alt for løst et udtryk, at der ikke er nogen, der har fået asyl. Den sidste oplysning, jeg har, går ud på, at omkring 20 pct. af de serbiske asylansøgere rent faktisk har fået asyl, og det er først og fremmest folk, der har været desertører og militærnægtere, og som har været det i forbindelse med mobiliseringsperioden.

Derfor drejer denne debat sig naturligvis også om, hvorvidt man overhovedet vil respektere den arbejdsdeling, der er mellem det politiske system og de uafhængige asylmyndigheder.

Men jeg synes som sagt, at det er en god idé, at sagen går tilbage til fornyet udvalgsbehandling og debat.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er ikke korrekt, at vi mener, at serbiske desertører burde have haft asyl. Det er fuldstændig forkert, at det er det, der forhindrer, at vi får en løsning i denne her sag.

Vi har ikke stillet nogen forslag om og er heller ikke kommet med nogen antydninger af, at Folketinget skulle vedtage, at de skulle have asyl. Vi har bare foreslået én eneste ting, nemlig at de ikke skal sidde i 8 år og vente på at få permanent opholdstilladelse i Danmark. Det er det eneste, vi har spillet ud med, og det er det eneste, vi har bedt om.

Og hr. Helge Adam Møller har fuldstændig ret: Det er ene og alene op til regeringen at finde ud af at få et flertal for at få disse personer ud af lejrene. Man kan få et flertal til højre, eller man kan få et flertal til venstre, og man kan også lade være med at gøre noget, men så kan man ikke give os andre skylden for, at der ikke kommer en løsning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 4 stemte for, 102 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes, idet 44 stemte for, 60 imod.

Ændringsforslag nr. 4 og 5 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 og 7, § 1 med de foretagne ændringer, § 2, ændringsforslag nr. 8, § 3, således ændret, og §§ 4 og 5 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 81: Forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven. (International strafferet).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 22/11 95. Første behandling 29/11 95. Betænkning 14/3 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-6 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 162: Forslag til lov om ændring af kriminalloven og arveloven for Grønland. (Ændringer som følge af indførelse af registreret partnerskab).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 17/1 96. Første behandling 1/2 96. Betænkning 21/3 96).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Otto Steenholdt (V):

Under landstingsdebatten om denne ændring af kriminalloven og arveloven for Grønland efterlyste jeg en debat i befolkningen i Grønland, da jeg ved, at der er forskellige meninger i den grønlandske befolkning.

Desværre må jeg indrømme, at der ikke har været nogen debat i befolkningen, men selvfølgelig har det kirkelige folk og forskellige kirkelige retninger protesteret kraftigt mod indførelse af registreret partnerskab.

Men eftersom der i Landstinget er stor enighed om denne ændring, må jeg anbefale Folketinget at støtte lovforslaget om ændring af kriminalloven og arveloven for Grønland ved tredje behandling.

Loven vil blive sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning.